

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות כי תצא - כי תבוא תשפ"א ♦ עלון מס': 72

השגחה שבועית

למה לא לפרגן לעוד יהודים?

בעבר היתה לי סלידה אישית מפרסום סיפורי ישועות של תורמים. אמנם האמנתי שהם נושעו, אבל חשבתי שלא זה מה שצריך לשכנע אותי לתת. נותנים לשם נתינה, לשם מצווה, לשם צדקה, וכדי להרבות זכויות. הנתינה היא דבר גדול לכשעצמו, ומה צריך יותר מזה? חשבתי שנכון יותר להגיד לאנשים את הדבר הכי פשוט בעולם. הרי מה כל אחד רוצה להשיג בזמן שהוא נמצא כאן, בעולם הזה? להרבות כבוד שמים. בשביל זה ירדנו הנה למלא את מאה ועשרים השנים שלנו.

הנה, יש לכם הזדמנות לעשות זאת. אתם יושבים בבית, רק מעבירים את פרטי האשראי, והזכויות הולכות ומתרבות יום-יום. בכל יום אלפי אנשים בעולם מתחזקים בזכותכם.

מה שייך יותר חזק מזה, מה יש יותר משכנע מזה? אבל יהודי ששוחח אתי על זה, שינה לי קצת את התובנה. הוא אמר לי: הרי ידוע מה שכתוב בחז"ל, שאוצרות השפע נמשכים על ידי הצדקה. אדם שנותן מכיסו למטרה כמו של המכון שלכם, נתן צדקה אחת שכוללת את כל הצדקות שבעולם.

הרי אמונה כוללת את כל הדברים, הבטחון משפיע בכל התחומים. זה נותן בריאות, זה נותן פרנסה, זה נותן תורה, זה נותן תפילה.

אין לך צינור השפעות יותר גדול מזה. אז איך אתה חושב לנמנע מהאנשים טובה גדולה כזאת? למה שלא תגיד להם שיש להם דרך נפלאה ופשוטה להיושעו? הרי מי לא צריך היום ישועות? מי בשידוכים, מי בפרנסה, מי בבריאות, מי בנחת מהילדים?

תראה איך שכל הזמן זורמות עדויות מאנשים שנושעו בדרך פלאית, על ידי התרומה להשגחה פרטית. רואים עין בעין שתפילה על ציונו של הייחובות הלבבות" בצפת, ממשיכה ישועות. רבנו בחיי בן יוסף מכיר טובה לכל מי שמפיץ את תורתו בעולם.

אז למה לא לפרגן ליהודים שפע? למה לא לספר להם? יהודים, אתם רוצים שפע? רוצים ישועות? יש לכם כאן מפתח לצינור שמזרים ישועות!

עתה, לקראת השנה החדשה, כשאנחנו רוצים להגיע לפחות לעוד 1000 בתי כנסת בארץ, זה הזמן לפרסם את זה. חברים יקרים! יש לכם כאן צינור, צינור רחב שיכול להשפיע ולהביא אליכם שנה טובה, שנה של שמחות, של בשורות טובות, שנה שבה תתברכו שתתמלאנה כל משאלות לבכם לטובה.

פשוט תרימו טלפון לקו השותפות 02.6313.742, והישועות בדרך אליכם.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

הרבי דרש קוויטל חדש

כסף. מי שזה מוזר בעיניו, שלא ינסה לחקות את היהודי הזה, כי הוא עדיין אינו בדרגה המתאימה. זה עניין מאוד מאוד אישי, ולכן יש הדגשה מיוחדת, שיפיק יותר לחובות תורתו ויתר אמונתו דווקא.

בכלל, הבטחון שה' שולח פרנסה לכולם ולי בתוכם, הוא הנחת יסוד בסיסית וגורלית, שמשפיעה על כל החיים. כתוב בספרי קבלה, שמי שאומר על עצמו שאין לו פרנסה, מעורר עליו קטרוג. ולכן צריך להיזהר מאוד שלא להגיד כך על עצמו, ולא על אחרים. לא לומר: ירחמו על אח שלי, אין לו מה לאכול... כי זה מעורר קטרוג למעלה, ולכן אין להוציא התבטאות כזאת מהפה.

מסופר על חסיד שבא מרחוק לרבי הקדוש מקאמרנא, וכתב בקוויטל שאין לו פרנסה ואין לו אוכל. שאלו הרבי בחכמה: האם תסכים לכתוב כך גם אצלי בחדר? אמר החסיד: כן. פתח הרבי סידור, קרא בפניו את הברכה הראשונה בברכת המזון, ובטוב טעם הסביר את הפשט: **הזן את העולם כולו בטובו בחן, בחסד וברחמים** - הכול גיוזנים ממנו יתברך, וכבר עכשיו הוא מכין מזון לכל בריותיו לעתיד. **ואל יחסר לנו מזון לעולם ועד** - עד הנשימה האחרונה הוא מפרנס את כל ברואינו. "אבל אם אתה אומר שאין לך פרנסה", אמר הרבי, "עליך לחתום כאן: 'ברוך אתה ה', הזן את הכול חוץ מאת שרגא פייבל בן יענטא טריינא'. מסכים?"

החסיד נבהל מאוד, וכמובן חזר בו מהקוויטל שכתב, והתנצל, שלא התכוון עד כדי כך, אבל המצב בבית... וכאן לימדו הרבי פרק באמונה. ההתלוננות שאין פרנסה, גורמת ח"ו לסתימה בצינור הברכה. אדרבה - היא שגור בפין: **השיר והשבח לחי עולמים שנותן לחם לכל בשר, ומאן דיהיב חיי יחיב מזוני**. ועל ידי זה יושפע שפע רב, ברכות והצלחות בביתך, כי לעולם חסדו, אמן ואמן. (מתוך שיעור 21 בשער הבטחון)

בסוף הפתיחה לשער הבטחון, קורא רבנו לאופני ההשתדלות לפרנסה בשם **סיבות הטרף**. באיזו פרנסה נכון לבחור? **באופן שיש בו יותר מנוחה לגופו ושם טוב ופנאי ללבו**. יהודי צריך לבחור פרנסה כזאת, שלא יתעייף ממנה יותר מדי, שיוכל גם לנח ולאגור כוח, ושהעבודה לא תבוז אתו, אלא תותיר אותו עם שם טוב במשפחה ובין חברים, ובעיקר - בעיני עצמו. שהוא ירגיש טוב עם מה שהוא עושה, ויהיה לו נוח עם התפקיד שהוא ממלא. גם יהיה פנאי לליבו - ויוכלו לדבר אתו; ראשו לא יהיה תפוס כל הזמן בעסקים. הוא יהיה מסוגל להקשיב לאחרים, להשתתף בשמחות, ולהיות עם המשפחה. לחיות את החיים, ולא רק לעבור אותם טרוף נשימה.

האמת, שכל אחד יכול לקבל את המתנה הזאת, אם רק ישקיע בלימוד ענייני הבטחון. ומכלל הן, אתה שומע לאו: שאם האדם יתאמץ עד כלות הכוחות - הוא לא ישיג יותר ממה שהוקצב לו. אדם שמתאמץ בכל הכוח, עובד מצאת החמה עד צאת הנשמה, ונוסע לפה ולשם גם כשעיניו טרוטות וגופו משועו לשנינה, חושב שהוא יכריח את הבורא יתברך לתת לו יותר כסף. אולם הוא יקבל רק מה שהוקצב לו, וגם אם ירוויח יותר, בריבוי מאמצים, הוא לא יוכל ליהנות מזה.

רבנו ממשיך ואומר, שהפרנסה צריכה להגיע באופן שהוא מפיץ יותר לחובות תורתו, עם יתר אמונתו. עלינו להתבונן בדברים: מדוע רבנו אינו כותב 'תורה ואמונה'? אלא שיש כאן אכן דיוק מיוחד: בענייני אמונה ובטחון אי אפשר להקיש מאדם לאדם. לכל אחד יש דרגה משלו והשגות משלו, ולפי זה מתנהג אתו הבוחן לבבות. אפילו אצל אותו אדם עצמו, יש תקופות כאלה ויש אחרות. יש אנשים שבעיניהם זה מזור מאוד לראות בעל משפחה המתפלל בנחת, אומר תהלים, לומד הרבה, ומתפרנס בלי לעבוד הרבה מדי ובלו לבקש ולהתחנן תמיד מאחרים שייתנו לו

הצטרף גם אתה לרבבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מדרום אפריקה 87-551-8521

קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

אבא, תן לי סימן

מדבר צבי ממודיעין עילית.

ברוך ה' אני זוכה ללמד בישיבה של בעלי תשובה. לפני שנים עשרה שנים נסעתי עם אחי לדימונה, כדי לסייע לו ברכישת דירה. החוזה נערך מול ארבעה אחים שהיו בעלי הדירה, לאחר שקיבלו אותה בירושה מאביהם. מכיוון שהיו כאן כל כך הרבה מעורבים, ונדרשו גם מסמכים שקשורים בצו הירושה, בטאבו ובעוד כמה עניינים, שהינו אצל עורך הדין זמן רב מאוד: כחמש שעות. ישבנו בחדר אחד עם האחים, שאינם שומרי תורה ומצוות אך מכבדים מסורת, וכך התפתחה בינינו שיחה. ערכנו אתם הכרות, וכך למדנו על חייהם. האחד, מכובד ומעונב, הוא טייס. השני - נגר, השלישי - נהג מונית, והרביעי - מוכר בדוכן פלאפל בתל אביב. ההבדלים זעקו. השוני בין האחים היה כה בולט, שהמשכתי והתעניינתי איך הגיע כל אחד מהם למשרה שלו. תכננתי להשתמש בתובנות שעלו מהשיחה אתם, בשיחותיי עם הבחורים בישיבה שבה אני מלמד.

בסופו של דבר השתכנה החוויה ההיא בירכתי מוחי, ולא עשיתי בה שימוש. עברו שנים עשרה שנים. באחד הימים ארע מקרה כלשהו שהשפיע על האווירה בישיבה, והחלטתי כי עכשיו חשוב יותר להעביר שיחת מוסר לבחורים. בשיחתי סיפרתי להם על המפגש עם אותם ארבעה אחים, אותו זכרתי ממש כמו היה זה אתמול, עם כל הפרטים. המסר היה ברור - כולם יצאו מאותו הבית, ומה שגרם להבדל העצום בין האחים היה השאיפות שלהם. "בחורים יקרים", סיכמתי, "עם שאיפות אפשר להגיע רחוק!"

קיוויתי מאוד שהשיחה עשתה רושם, והנה אחד הבחורים מסוף החדר מרים אצבע ורועדת ואומר לי, "הרב, אני הבן של הנגר!" הייתי המום, וגם נבהלתי מעצמי. מה עשיתי? התחלתי לשחזר את דבריי, ולבדוק שמא אמרתי משפט לא מחמיא על הנגר. באותו רגע הצטערתי שלא שיניתי את הפרטים כפי שנכון לעשות, אבל המעשה כבר סופר, והבחור לפני, ומה שנשאר זה להשתדל להשאיר טעם טוב לפחות עכשיו.

"הרב", ממשיך הבחור ואומר לי, "כמו שהרב יודע, אני בעל תשובה, והיה לי קשה מאד למצוא את הישיבה שמתאימה לי. עברתי כבר בין כמה ישיבות, ואתמול הגעתי לכאן. מאז שאני כאן יש לי הרגשה יותר טובה, אבל עדיין לא הייתי בטוח שזאת הישיבה שלי. התפללתי וביקשתי מה' שיתן לי סימן שאכן זהו המקום שלי."

הנהגה היום, בסך הכול ביום השני שלי בישיבה, אני יושב בשיעור ושומע איך הרב מספר באריכות את קורות המשפחה שלי! בדיוק היום, בדיוק הדיבורים האלה. הרי זה ממש סימן בשבילי שזאת הישיבה שבה מתאים לי ללמוד!"

התרגשתי. בזמן שישבתי עם האבא והדודים של הבחור, היה הוא ילד חילוני, וכבר אז הכין לו הקב"ה את הסיפור הזה, שיסייע בידו לקיים את משאלת הלב העמוקה: "שבת בבית ה' כל ימי חיי".

(יום רביעי פרשת שופטים תשפ"א, לילה, סיפור 3 / מס' סיפור 21617)

חיים חדשים כפשוטו

מדבר אברך מבית שמש.

לפני שבע שנים הייתי במצוקה גדולה, מסובב בחובות מכף רגל ועד ראש, מגלגל כספים ומכתת רגליים מגמ"ח אחד למשנהו, כדי להשיג הלוואה מפני שתאריך הפירעון של ההלוואה הקודמת הגיע. הגעתי ממש לפת לחם, ומישהו יעץ לי להיפגש עם ר' בעריש שנייבלג שליט"א, על מנת שיעזור לי להתמודד

קו 985 בכניש 6

אני מתגורר באשדוד. בליל שישי הייתי במירון, ותכננתי לצאת הביתה למחרת, בבוקרו של יום שישי. היתה לי אפשרות לנסוע באוטובוס לאשדוד, בקו 985 שיוצא בשעה שש בבוקר ונוסע דרך צפת וחצור, אלא ששעה זאת היא בעייתית מאוד, כי נסיעה כזאת אורכת כארבע שעות, והאוטובוס מגיע לאשדוד בשעה עשר. הרי מהנץ עד השעה שש אין מספיק זמן כדי להתפלל שחרית, ולהתחיל שחרית בשעה עשר באשדוד זאת גם כן לא אופציה בשבילי. לכן בחרתי באפשרות הנוחה פחות - לנסוע בשעה שבע וחצי בקו 980 לכיוון בני ברק, ומשם לקחת אוטובוס לאשדוד. נסיעה כזאת אורכת גם היא כארבע שעות, וכך אגיע לאשדוד בשעה אחת עשרה וחצי.

בלילה נודע לי שיש צורך דחוף שאהיה מחר באשדוד בשעה עשר בבוקר דווקא, ולא ידעתי מה לעשות. אם אסע בשש אגיע בעשר, אבל תפילה מה היא עליה? בפרט כשעוד שאסיים עם העיסוק של השעה עשר, תתאחר התפילה עוד יותר. ואם אסע בשבע וחצי אגיע כשעה לפני חצות היום, ואני מוכרח להיות שם לפני כן. ראיתי שאין מוצא אחר אלא לבקש מה' שיסדר לי את כל העניינים. ובכל מקרה, על תפילה במניין בזמנה לא אOOTה.

ביום שישי בבוקר התפללתי שחרית במירון, ואחרי זה עליתי על קו 980 לכיוון בני ברק וקיוויתי לטוב. כאשר עצר האוטובוס למנוחה בכניש 6 בתחנת הדלק דור אלון, גיליתי להפתעתי כי לידנו חונה קו 985 לכיוון אשדוד!

מכיוון שקו 985 נוסע דרך צפת וחצור, הדרך שלו מתארכת, וכך יוצא שכאשר קו 980 הישיר עושה את דרכו שעה וחצי מאוחר יותר, הם נפגשים. אבל לפלא הדבר, שהרי קו 985 עוצר תמיד בצומת מגידו, ומה לו ולתחנה בכניש 6? התמיהות אינן מפריעות לי לעלות על קו 985. אני אומר לנהג שכבר שילמתי את סכום הנסיעה כשעליתי לאוטובוס לבני ברק, ואני מבקש שהוא יסכים להעלות אותי, שהרי שני האוטובוסים שייכים לאותו החברה.

הנהג מסכים באופן חד פעמי, וגם אומר לי שהוא בעצמו אינו מבין מה הוא עושה פה, זה ממש חד פעמי שהוא עוצר בתחנה כאן ולא בצומת מגידו. לי ברור למה כל השינוי הזה. הקב"ה שמע לתפילתי וזימן לי את הדרך להגיע הביתה בשעה עשר, ובלי להפסיד תפילה בזמנה.

(יום חמישי פרשת ראה תשפ"א, לילה, סיפור 1 / מס' סיפור 23059 אידיש)

היבלת עשתה את שלה

מדבר חיים מבית שמש.

בוקר אחד לפני שנתיים, ב"ה אני קם ומרגיש שקשה לי ללכת. בודק מה מפריע לי ומגלה יבלת בכף הרגל. יבלת כזאת היא לא יבלת רגילה, מכיוון שדורכים עליה, ובכל דריכה היא נתחבת פנימה וממשיכה לחדור אל תוך העצם. מאותו בוקר כואב לי ללכת ואני מתמרן בצורה לא כל כך מוצלחת עם משימות היומיום. קבעתי תור לפודיאטר - רופא מומחה לכף הרגל, וכדרכם של תורים, קבעו לי תור לעוד חצי שנה.

המתנתי חצי שנה, ובמהלכה ניסיתי לטפל ביבלת אחרי המקלחת. היא היתה מתקטנת קצת, ועד מהרה גדלה בחזרה. הדרך מהבית לבית הכנסת ולכל מקום התארכה, כי בעת הליכה השתדלתי להכאיב לעצמי כמה שפחות, מה שגרם לי ללכת לאט.

יום לפני התור אני מקבל הודעה, שהרופא התפטר ועבר לקופה אחרת. העובדה שהוא התפטר לא פטרה אותי מהיבלת, ולכן קובעים לי תור חדש - לעוד חצי שנה. אני גורר חצי שנה בייסורים, וזמן קצר לפני התור המיוחל מתגלה כי אורחת חדשה הגיעה לארץ, שמה קורונה, והיא אינה מרשה לבוא למרפאה. כל התורים לטיפולים שאינם מצילי חיים בטלים ומבוטלים, אף אחד גם אינו יודע מתי הקורונה יתגמר, וכך ממשיכה היבלת למלא את תפקידה ולייסר אותי ברחמי ה' יתברך.

כאשר מחליטים לפתוח בחזרה את המרפאות, שוב קובעים לי תור. גם הפעם - לעוד חצי שנה. התאריך המיועד הוא ט"ז באב. אני סופר את החודשים והשבועות, והנהגה מגיע היום הגדול, אלא ששבוע קודם לכן מספרים לי

עם החובות ולהתחיל דף חדש.

עשיתי כעצתו, נסעתי לר' בעריש וישבתי אצלו שעה ארוכה. הוא הקשיב לי ובדק עמי את מקורות ההכנסה, ואחר כך נתן לי 'שמועס' שחקוק בעצמותי עד היום. הוא חיזק אותי באמונה ובבטחון בה' שזן ומפרנס לכול, ובכך שכל שקל שצריך להגיע אלי, יגיע אלי ישירות ממנו בלי שום צורך ללוות מאדם. הוא הסביר לי שכל דבר שאני מקבל בהלוואה, כשאין לי דרך להחזיר אותה, ביכולתי לקבל אותו בלי הלוואה. כל מה שמוטל עלי זה לבטוח בה' בכל לבי ונפשי, ולהאמין באמונה שלמה שהקב"ה ישלח לי בזמן את כל מה שאני צריך, ולא יחסר לי מאומה. יצאתי משם בהחלטה נחושה להפסיק ברגע זה עם כל ההלוואות, שהרי אין לי כל דרך להחזיר אותן, אז איך מותר לי בכלל ללוות מאנשים. החלטתי שמעתה אני מצפה אך ורק למתת ידו של ה' ומפרנס לכול.

כשחזרתי הביתה מצאתי מקרר ריק, ארונות ריקים, המנה האחרונה של המטרנה נגמרה, כשחייבים בדחיפות מטרנה לילד למחר בבוקר. חבילת הטיטולים כמעט מרוקנת, ובמיטות ישנים עוד ילדים שצריכים לאכול מחר בבוקר ופשוט אין לי מושג מאיפה אני מביא להם אוכל! זה היה המצב שלי אז. במקום לבכות, לדאוג וללוות, כדרכי עד אותו ערב, אמרתי לעצמי בקול רגוע שה' יעזור, ויהיה לנו כל מה שצריך. הלכתי לישון רגוע, ובחשדי ה' התעוררתי מוקדם, ברוגע. הרגע לכשעצמו היה מתנה גדולה.

אני יוצא מהבית לתפילה, ומגלה ליד הדלת שני ארגזי קרטון מלאים בכל טוב. היו שם בארגזים מטרנה וטיטולים, לחם ומוצרי חלב, וגם עוגיות וממרחים פרגנו לנו. פשוט קיבלנו משמים משלוח שלם שממלא את הבית ועושה אור בעיניים. ההתרגשות של בני הבית היתה ניתנת למישוש. הנה התברר שהבטחון האמתי והשלם בקב"ה עושה פירות.

אכן ה' עשה את זה, אבל הסתקרנתי מאד לדעת מי השליח שזכה במצווה. סיפרתי על כך לכל מיני אנשים, ביניהם גם לחבריי המלמדים, והנה אני רואה את ר' משה, אברך צעיר מחו"ל שמשמש כאן כממלא מקום, מחזיק לעצמו. מיד הבנתי שהוא קשור לעניי, וקראתי לו לצד בבקשה שיספר כל מה שהוא יודע.

אמר לי ר' משה, "תמיד כשאתה פוגש אותי, אתה מברך אותי לשלום בלבביות. אתמול כשעברת ליד, לא התייחסת אלי. הבנתי שאתה טרוד ביותר, והחלטתי לברר קצת אודותיך. שאלתי שכנים בבניין על מה שעובר עליך, והתברר לי שאתה מתמודד עם מחסור של ממש. אמרתי לעצמי, שקודם כל אערוך עבורך קנייה. ומחשבה למעשה. נכנסתי לצרכנייה וערכתי את הקנייה שהגיעה אליכם הביתה".

הודיתי לו בכל ליבי וחשבתי, ראה איך הקב"ה מגלגל מחשבות בלב בני אדם, מבלי שאבקש ממישהו משהו בעצמי. זה נתן לי חיזוק להמשיך בקבלה שקיבלתי על עצמי רק אתמול, להפסיק עם ההלוואות.

זמן מה לאחר מכן קרה דבר פלא נוסף. לא היה לנו ארון בגדים. כל הבגדים היו מונחים בקרטונים, וכמשפחה ברוכה היה ממש קשה להסתדר. הבגדים גם היו חשופים, ונטו להתלכלך ולהתפורר רק בגלל האכסון הלקוי שלהם, וממש שיווענו לישועה בדמות ארון בגדים נורמלי. לפי דרכי בעבר, הייתי לוקח הלוואה מבלי לדעת מאיפה אני הולך להחזיר, אבל הפעם, התפללתי לה' שישלח לי ארון, ולא לוויתי שום דבר מאף אחד.

והנה אני מקבל טלפון מאחד מקרובי משפחתי בחו"ל. נכנס לו לראש שהיה יפה מצדו לארגן לי ארון, והוא מבקש ממני לרשום את מידות החדר, ללכת לנגר ולבחור לי ארון יפה ומתאים. התשלום עליו.

ברוך ה', קנינו ארון מצוין, בלי הלוואות ובלי גמ"חים.

שבע שנים עברו מאז ההחלטה ששינתה את חיי. הסיפורים האלו שקרו לי מעניקים לי חיזוק להמשיך ולעמוד בהחלטתי שלא ללוות כספים, ואני רואה שעל ידי אמונה ובטחון יש יותר ברכה ויותר הצלחה וסייעתא דשמיא. שיהיו לכולם ישועות גדולות, פרנסה ברווח ושפע לכולם.

(מוצאי שבת פרשת ראה תשפ"א, סיפור 1 / מס' סיפור 23094 אידיש)

שמערכת השעות של הרופאה השתנתה, והיא תקבל אותי ב"ב באב במקום בטי".

"בב באב זהו יום הבר מצווה של הבן שלי. לא מתאים לי להסתובב אז במרפאות, אבל למוד סבל אני מחליט להסכים. רק שמשוהו אחר לא מזמזם לי טוב. הם אמרו שזוהי רופאה, והרי ידעתי כל הזמן שאני מוזמן לרופא!

עד עתה דיברו אתי על ד"ר מנדלוביץ, והנה משמה הפרטי מתברר שזו רופאה. אמרתי לפקידה שאני צריך לחשוב על זה, והיא אמרה שביום התור היא תיצור אתי קשר ותשמע אם אני מגיע או לא.

בדרך כלל אני מקפיד לא ללכת לרופאה, כשלא מדובר בפיקוח נפש. אבל כאן התעורר אצלי ויכוח פנימי, כי אולי הטיפול הולך להציל את כל עבודת ה' שלי, אוכל להתפלל מוקדם יותר ולא ללכת דרך כה ארוכה עד בית הכנסת, יהיה פחות ביטול תורה, ויותר מנוחת הנפש. הרי עומד אני ממש בפתחו של גן עדן, ואפסיד הכול רק בגלל שזאת רופאה ולא רופא?

קשה לי להחליט, אבל אני אומר לעצמי, אולי אפשר בלי רופאה? כבר שנתיים שאני מנסה להוריד את היבלת בעצמי, מה יקרה אם אנסה שוב? אני מנסה, והנה רבע יבלת יורדת בקלות בלי שום חתיכת עור שמצטרפת אליה. היא מתקטנת ברגע, ואני כבר מבין את הרמז. אם רק המחשבה והשיקול אודות התור פעלו זאת, הרי שהקב"ה רוצה ממני שאוותר לגמרי על טיפולה של הרופאה. דוקטור ביקשתי ולא דוקטורית, ואמשיך לעמוד על כך.

ביום הבר מצווה מתקשרים אלי מהקופה, ואני מודיע חד משמעית שאיני מגיע לפחיאטרית. באותו יום אני חוזר על פעולה שעשיתי רבות בעבר אך ללא הצלחה, ושהסבה לי איך ייסורים, ואחרי המקלחת מנסה להוציא את היבלת. האצבעות שלי תופסות בה כך שהיא פשוט ניתקת ממקומה לגמרי, ויוצאת בשלמותה. בלי כאב, בלי שום פיסת עור נוספת, בדיוק כמו שציפיתי שהרופא יעשה.

עתה, משעמדת בניסיון, שוב אין טעם ביבלת. שנתיים של כאב וייסורים הסתיימו ברגע זה. הרגע שבו זכיתי לוותר על התור הנכסף כדי לקדש את עצמי. (יום ראשון פרשת ראה תשפ"א, לילה, סיפור 1 / מס' סיפור 21411)

החזרתי ומצאתי

מדבר עקיבא ברגמן מבית שמש.

בערב ראש חודש אלול נסעתי למירון כדי לשפוך שיח בזמן מסוגל כזה, ובדרך אני מקבל טלפון: "נאבד לכם ארנק?"

"כן", אני עונה. אתמול הבן שלי הלך למכולת עם ארנק קטן שבו כמה שקלים, וחזר בלעדיו. חשבתי שהוא מדבר על הארנק הזה.

"אני נמצא בכרמיאל", אמר לי הבחור. "תוכל לבוא לקחת את הארנק?"

"איך בעיה", אמרתי, "אני נוסע עכשיו למירון. בעיה בדרך חזר אכנס לכרמיאל ואקח את הארנק. תודה רבה".

בהמשך הדרך מתקשרת זוגתי, ואני מספר לה שבחור מכרמיאל מצא ארנק שלנו, כשאני מתכוון לאותו ארנק והשקלים הבודדים שבתוכו "איה יופי, זה בודאי הארנק של בננו הבחור", היא שמחה. עתה אני שומע לראשונה שבני שבזי באדר חגג בר מצווה, נסע בכ"ח באדר למירון ואיבד שם את ארנקו, ובו כל כרטיסי הכרטיס ספרי שקיבל במתנה לבר מצווה. הוא היה כל כך שבור מזה, ואני עד אז כלל לא ידעתי מהאבדה.

בחזר ממירון נכנסתי לכרמיאל, פניתי לכתובת של הישיבה וגיליתי שם ישיבה גדולה שמונה מאות בחורים. הבחור שדיבר אתי ניגש אלי, וסיפר שהוא היה במירון, ושם נגשה אליו אשה שנראית כמי שאינה שומרת מצוות ואמרה לו, "מצאתי ארנק וזה נראה של חרדים. אולי תדע למי להחזיר אותו?" אומר לי הבחור, "פתחתי את הארנק וחיפשת מסמך מזהה. מצאתי שם חשבונית של מכולת ועליה השם של בעל החשבון. התקשרתי למכולת ושם מסר לי את מספר הטלפון שלכם".

התקשרתי הביתה וסיפרתי לזוגתי את כל מהלך הדברים. "ההשגחה הפרטית פה הרבה יותר גדולה!" היא אמרה לי. "לידת הבית של ההורים שלי יש חנות לחד פעמי, וכבר כמה ימים, בכל פעם שאני מגיעה לשם, אני רואה בחוף עגלה יפה ויקרה, עומדת ואין לה דורש. שאלתי אם יש מי שיוודע פרטים אודות העגלה, אבל אף אחד לא ידע עליה מאום. בסל למטה לא היה שום דבר, ובתיק מצאתי חשבונית מקומטת של חנות נעליים, ובה פרטי אשראי. כך הגעתי למספר הטלפון של בעלת העגלה. האישה כל כך שמחה, כבר שבוע שלם היא מחפשת את העגלה, ואין לה מושג היכן למצוא אותה. היא חשבה שהיא שכחה אותה בתא המטען באוטובוס מירושלים לבית שמש, אבל דרך חברת האוטובוסים היא לא מצאה את האבדה.

ועכשיו תראה: בזמן שאני זוכה להחזיר אבדה באמצעות חשבונית מקומטת שמצאתי בתיק של העגלה, אתה מוצא את האבדה שלנו על ידי חשבונית מקומטת שנמצאת בתוך הארנק.

האין זה פלא?

(יום רביעי פרשת ראה תשפ"א, לילה, סיפור מס' 1 / מס' סיפור 23036 אידיש)

תרמו עכשיו להפצת האמונה בבורא עולם בכל העולם, וקנו לכם שנה טובה וישועות מעל הטבע. התקשרו עכשיו לקו השותפות 02.6313.742, וקנו לכם פרקליט מליץ ליום הדין.

רוצים שנה טובה?

רוצים גם אתם להמשיך אליכם
שפע של ישועות?

יש כאן מתכון, שאלפים מעידים
שהועיל להם, לראות ישועות.

קחו שותפות בהפצת אמונה ובטחון
ותתברכו בשנה של שפע,
שנה של פרנסה, שנה של נחת.

שליח תלמיד חכם

יתפלל עליכם בערב ראש השנה

על הציון הקדוש של ה"רבי"

של כלל ישראל - בעל חובות הלבבות

כמו כן בכל ערב ראש חודש יזכרו כל התורמים
על הציון הקדוש בעיר הקודש צפת

ראו את ההפלגות שהצדיק

כתב על אלו המזכים את הרבים:

(בספרו חובות הלבבות שער אהבת ה' פרק ו')

ראוי לך אחי לדעת, כי זכויות המאמין,
אפילו אם יהיה קרוב לנביאים, אינם
כזכויות מי שמורה בני אדם אל דרך
הטובה, שזכויותיו נכפלות בעבור זכויותם
בכל הימים ובכל הזמנים

**הצדיק בוודאי
יכיר לכם טובה**

**קנה עכשיו את
הזכות הגדולה
ביותר לשנה טובה**

תתקשר עכשיו

ל-742-6313-02

וקח שותפות קבע בפעילות המכון
או בעמדות נדרים פלוס על שם "שער הבטחון"

מפתח הישועות

■ זיווגים הגונים

מדברת אמא של בחור מבוגר: ראיתי בעלון שאנשים ראו ישועות בזכות התרומה. תרמתי גם אני סכום הגון כדי שבני ימצא שידוך במהרה.

מיד אחרי שתרמתי עלתה ההצעה לשידוך ותוך שבוע נסגר וורט, הודו לד'!

- - -

הסיפור הבא אמיתי. חששנו לפרסם אותו, מחשש שלא יאמינו לנו, אך לבסוף החלטנו לכתוב את האמת:

ביום חמישי תרמתי עבור שלושה מבני משפחתי שיזכו לזיווג הגון בקרוב. ביום חמישי בשבוע שלאחריו התארס אחד, ביום שישי בצהרים התארס השני, ושעה אחר כך התארס השלישי מזל טוב!

■ פרנסה

זמן ארוך חיפשה אשתי עבודה. הבטחתי שאם היא מוצאת עבודה, אני נותן את המעשר למכון שער הבטחון. תוך זמן קצר היא מצאה עבודה ובדיוק בתחום שבו היא חיפשה.

■ רפואות וישועות

בשבת האחרונה נכווה הבן שלי באופן קשה, והגיע למצב שהיה מורדם ומונשם. ביום שלישי היתה החמרה, פתאום נזכרתי ב'השגחה פרטית'. תרמתי מיד למכון, ותוך כמה שעות התייצב המצב, ובני יצא מכלל סכנה ב"ה.

- - -

ביום ראשון בשבוע שעבר הלכתי לרופא והוא אמר שחייבים לנתח מידית.

לפני הביקור אצל המנתח הבטחתי לתרום סכום הגון למכון שער הבטחון, והנה המנתח אומר שאפשר לחכות. הבטחתי עוד סכום הגון למכון והמצב משתפר והולך. אני מקווה שבעז"ה לא יצטרכו לעשות ניתוח.

■ ישועות ברשויות

כבר חמש שנים שאני מחכה לאישורי בנייה בשטח שקניתי בצפון הארץ. יש שם הרבה מתנגדים צרי עין שלא רוצים את הבנייה.

כעת לאחר חמש שנים, אמר לי שותפי באותו שטח: אולי נעשה גם השתדלות ברוחניות בשביל לקבל את האישור. אמרתי לו: כן, אני רואה עד כמה יהודים נושעים בתרומה למכון שער הבטחון. ואכן תרמנו סכום הגון.

אל הוועדה הבאה שדנה בעניין, הגיעו אותם מתנגדים שהגיעו בפעמים הקודמות, אך הפעם בדרך פלאית אישרה הוועדה את הבנייה.

■ מכירת דירה

כשעלון 66 - פרשיות בהעלותך שלח, עמד לצאת לאור, תרמתי עלונים ל-40 בתי כנסת בתפילה שנצליח למכור את הדירה בקלות. ביום חמישי, כשהעלון ירד לדפוס פנה אלינו הקונה, וביום ראשון, כשהתחילה הפצת העלונים, הדירה נמכרה בסייעתא דשמיא.

■ מכירת רכב

דוד מספר: רציתי למכור את הרכב שלי כבר הרבה זמן ולא מצאתי קונה. תרמתי ביום ראשון 222 שקלים כמניין רכ"ב וביקשתי שיתפללו עלי בער"ח אלול שאצליח למכרו בקרוב ב-10,000 שקל, היה לי עניין למכור אותו לערבי דוקא.

ביום שלישי שאחרי התרומה הגיע קונה להתעניין, ועכשיו ברוך ה' הרכב נמכר לערבי ב-10,000 שקל.

■ ישועה בהשבת אנידה

נאבד לי טלפון יקר. חיפשנו אותו בכל הבית ולא מצאנו. הבטחנו לתרום להשגחה פרטית בלילה, ובבוקר קיבלנו טלפון שמצאו את הטלפון. תודה שהייתם השליחים הטובים לישועה.

- - -

אשתי מורה. היה לה כרטיס גיבוי של המחשב ובו התעודות לתלמידות והרבה תמונות. הכרטיס לא עבד וכל הנתונים הלכו לאיבוד. תרמתי סכום הגון ל'השגחה פרטית' והכל חזר, ב"ה.

גם אתם רוצים ישועות?
יש כאן צינור של שפע. הצטרפו גם אתם!